

[Arne Melchior]

en ganske frygtelig trussel om, hvad der som følge af disse strejker kan overgå dem selv og deres familie? Har vi ikke op igennem hele den nyere historie set – jeg vil bare minde om kulminestrejkerne i England omkring århundredskiftet – at der vitterlig ikke er nogen trussel, som under givne omstændigheder og forhold kan hindre mennesker i den slags reaktioner? Derfor er det umenneskeligt, og det vidner om mangel på kendskab til den menneskelige psyke og reaktion at stille forslag af denne art. Og så har man altså oven i købet valgt et område, hvor der, som arbejdsministeren var inde på det, hos det pågældende personale gennemgående er tale om – nu generaliserer jeg – en enormt høj moral.

På hvilket område man end vil stille sådanne forslag, har det ikke noget med virkelig menneskelig reaktion, opfattelse at gøre af forsøge sig med den slags ting, for om 700 mennesker strejker, som det blev sagt af en af ordførerne, ja, det kan også være mange flere end dem, så ved de udmærket, at den omstændighed, at den straf, som fremskridtspartiet her har forsøgt at udmale, ikke kan effektueres, og det alene ville være grund nok til at se bort fra den. Men om den kunne, viser historien helt klart – danske mennesker er ikke så forfærdelig forskellige fra polske, hurra for den lille forskel, men så forskellige er de ikke – at denne afskrækkelsesmetode netop over for strejkevåbenet er tolt værdiløs.

Glistrup (FP):

Heller ikke jeg har udtrykt nedvurdering af arbejderne, portører, sygeplejersker osv. på hospitaler og plejehjem, som arbejdsministeren forsøgte at påprække mig.

Forholdet er selvfølgelig, som arbejdsministeren siger, at 99,9 pct. af dem, der arbejder på danske sygehuse og plejehjem, er særdeles samvittighedsfulde over for deres job. Det, vi bare skal hindre, er, at nogle ganske enkelte i ganske outrerede situationer, som måske indtræder tre eller fire gange hvert år, men det er altså disse tre eller fire gange for meget, kan få de 700 mennesker til at gå ud og lave disse vildstrejker. Det er det, vi skal hindre, og det kan vi gøre ved dette forslag. Jeg er da sikker på, at hvis arbejdsministeren havde siddet her i folketinget i 1930, så havde han

stemt for bestemmelsen i borgerlig straffelov om, at den, der begår drab, skal straffes med fængsel. Det er da ikke, fordi man i 1930 her i folketinget troede, at den danske nation var en nation af drabsmænd, men situationen er altså bare den, at man over for den slags alvorlige forbrydelser, over for de undtagelses-tilfælde, hvor det forekommer, må have en sanktion i loven.

Sammenligningen med Polen osv. er fuldstændig ude af enhver proportion. Så kan man også sige, at vi skal ophæve drabsparagraffen, fordi vi havde en frihedskamp, hvor det i allerhøjeste grad var tilrådeligt og en god gerning at henrette stikkere og foretage lignende ting. Derfor var hr. Arne Melchior's indlæg som sædvanlig noget, der faldt fuldstændig ved siden af.

Hvad angår arbejdsministerens udtalelser om, at han fremfor §§ 2 og 3 hellere så voldgift, så skal jeg bare belære ham om, at §§ 2 og 3 er tvungne voldgiftsbestemmelser. Man har bare som volgiftsinstrument indsat de almindelige, civile domstole, for det letter en bunke tekniske ting at anvende dem fremfor den voldgiftsinstitution, man traditionelt bruger inden for arbejdsretten.

Arbejdsministeren nævnte nogle sygeplejersker, der kom i samvittighedskonflikt, f. eks. i relation til abortindgreb eller i forhold til hjernedøds-kriteriet eller sådan noget. For det første vil det overhovedet ikke være omfattet af forslaget, typisk fordi der ikke er tale om nogen kollektiv arbejdsstandsning, men om en individuel reaktion. Dertil kommer, at man selvfølgelig normalt på en arbejdsplads vil kunne indrette sig praktisk, således at man ikke lige præcis sætter den sygeplejerske, som er hovedbestyrelsesmedlem i kristeligt folkeparti, til at lave abortindgreb, men får det til at fungere på en anden måde. Skulle der så endelig som et grænsetilfælde komme en straffesag, svarende til Hildensagen på Lolland-Falster, så må man sige, at man selvfølgelig kan tænke sig hard cases.

Jeg vil da lige gøre opmærksom på, når arbejdsministeren siger, at der ubetinget skal idømmes fængsel, at der står altså i lovforslagets § 1 »fængsel eller bøde«, og derudover står der i den almindelige borgerlige straffelovs §§ 84 og 85, at under de omstændigheder, arbejdsministeren omtalte, kan retten lade straffen bortfalde. Derfor er der altså